

לאיציק

אני רוצה להתחיל ממה שהיה אמור אולי להיאמר בסוף. שיחת סיכום הטיול השנתי להרי אילת בכיתת החינוך האחרונה של איציק: י"ב 3, נחל שלמה, דצמבר 2011. יושבים במעגל וכל אחד בתורו מתאר את תחושותיו בעקבות הטיול המאוד מוצלח בן חמשת הימים, שאמור בעוד שעה להסתיים. החבר'ה מדברים אחד אחד וכל אחד בתורו משבח ומפרגן.

אני מסתכל על איציק ורואה אותו נמס. פנים קפואות. נמצא ולא נמצא ואולי רק אני מבין את מה שהוא מרגיש: שזאת שיחת הסיכום האחרונה שלו עם קבוצה חינוכית בתור מחנך בטיול. כולם דיברו, מגיע תורו של איציק ועשרים ומשהו זוגות עיניים מישרות את מבטן לשמוע מה יגיד. אבל איציק לא מסוגל מרוב התרגשות לדבר. שקט מסביב שרק במדבר ניתן לשמוע ופתאום במקום לדבר איציק מתייפח וקול הבכי נכנס ישירות ללב של כל החניכים ושלי (המדריך). שקט, כולם דרוכים במין אקסטזה ומקשיבים. אף אחד לא מציץ. תפאורת המדבר בחמשת הימים של הטיול ושלוש השנים שהכיתה עברה ביחד עם איציק, מתמצים לרגע אחד של בכי שללא מילים מביע את הכל. ואני, שמעולם לא הרשתי לעצמי לבכות לעיני תלמידים, מנגב את דמעותי מרוב התרגשות. אני לא זוכר מה איציק אמר בשיחה הזו ואני חושב שאף תלמיד כבר לא זוכר, אבל עם הרגע הזה של הבכי אני וכל התלמידים נלך בלב עד סוף הימים.

המפגש הראשון שלי עם איציק היה עוד לפני שתבור הצטרפו לעמקים, מתישהו בשנת 1996. איציק חינך את חברת הנוער של תבור, שמספר מתלמידיה למד אצלי במגמה לגיאוגרפיה לבגרות. מתוך רצון להמחיש לתלמידים את העיקרון הגיאוגרפי הקרוי "יתרון לגודל", נתתי להם כדוגמא את העובדה מדוע תלמידי תבור נוסעים ללמוד בעמקים ולא תלמידי עמקים נוסעים לתבור. לתלמידי עמקים יש יתרון לגודל!! בערב אני מקבל טלפון ממחנך הכיתה: "שלום, קוראים לי איציק סרוגו החניכים שלי התלוננו שאתה מפלה אותם לרעה ומשתמש בהפליה הזו בשיעורים". הסברתי לאיציק את העניין והוא הבין והפסיק לנזוף בי ומאז תמיד ראיתי באיציק דמות של מחנך אבהי, כזה שדואג לתלמידים ולוקח ללב באופן אישי כל כישלון והצלחה של מי מחניכיו.

עם השנים למדתי כי להיות המדריך בכיתה של איציק בטיול דורש ממך המדריך התייחסות שונה לקבוצה:

אסור בכל תנאי לפצל את הקבוצה. כולם עושים / עולים / מדברים / הולכים להכל. אין שחרורים לאף אחד משום דבר. ב. אין לפתוח פערים בתוך הקבוצה בהליכה. כל הקבוצה הולכת יחד, ביני הראשון לבין איציק האחרון. ג. אסור לתת לאף תלמיד לעבור אותך אפילו במטר אחד בשום תנאי כי איציק לא מרשה.

איציק. אתה חסר לי מאוד לא רק בטיולים אלא בנוף ביה"ס. אהבתי מאוד את גישתך האבהית לתלמידים, את השקפת העולם ההומניסטית שבאה מבפנים, את התפרצויות הזעם הלא תמיד צפויות, את שאגות השמחה והחיוך, את הטפיחה על השכם, הקריצה, התחושה שתמיד נאמרת האמת ללא מניירות של פוליטיקה. חסרות לי השאגות בספרדית המתגלגלת, השיחות על מה ראוי בחינוך ומה ראוי לביה"ס והדוגמא האישית. כן הדוגמא האישית שנתת שעבורי ואני חושב שגם עבור התלמידים היא הדבר החשוב ביותר שקיבלו ממך.

תלמידיך ידעו ויודעים להעריך זאת וזו המתנה הגדולה שנתת להם וגם לי. ראיתי את תהליך הפרידה הארוך שעשית לעצמך שארך שנתיים. בשנה הראשונה פרידה מהחינוך ובשנה שעברה פרידה מהמערכת, ובכל זאת כאשר מגיע רגע האמת הסופי שבו צריך להיפרד כל הסכרים נפרצים וכל "ההכנות" נמוגות. בדיוק כמו אותו רגע קסום, ליד גב חולית, מתחת המפל של נחל גלד בפברואר 2006, שבו משהו פנימי קרא לך פתאום לעמוד על סלע מול כל תלמידיך ולפתוח בשירה אדירה בספרדית שהדיה מהדהדים באוזני בכל פעם שאני עובר במקום.

ומה נותר לי לאחל לך, שלא איחלו לך לקראת השלב החדש בחיים אליו אתה נכנס: שתהנה ותטייל ותעשה דברים שתמיד רצית אבל אף פעם לא היה לך זמן בשבילם. ודע לך שלמרות שפיזית לא תהיה פה יותר הרבה מהדברים ששקדת לעצב כאן ימשיכו לפעום ולהתקיים בלבבות של כל מי שעבד עמך ולצדך.

בכבוד ובהערכה!

צפריר מינצר

